

Alles over de Engelse Bulldog

**Karakter, verzorging, gezondheid en training
van een charmante krachtpatser**

INHOUDSOPGAVEN

1. Oorsprong en geschiedenis van de Engelse Bulldog
2. Rasstandaard en fysieke kenmerken
3. Temperament, gedrag en geschiktheid als gezinshond
4. Aanschaf: verantwoord kiezen en een goede fokker of adoptie
5. Voorbereiding thuis: uitrusting, huisregels en veilige leefomgeving
6. Voeding en gewichtsbeheer
7. Training, opvoeding en socialisatie
8. Verzorging: vacht, huidplooien, nagels en gebit
9. Gezondheid: veelvoorkomende aandoeningen en preventieve zorg
10. Beweging, spel en mentaal welzijn
11. Reizen, warmtestress en veiligheid
12. Levensfasen: pup, volwassen hond en senior
13. Voortplanting, vruchtbaarheid en castratie/sterilisatie
14. Veelvoorkomende uitdagingen en praktische oplossingen

Oorsprong en geschiedenis van de Engelse Bulldog

Vroege wortels in de Britse eilanden

De Engelse Bulldog ontstond in Engeland als een functionele werkhond. Het woord bulldog dook in de 17e eeuw op in Engelse geschriften en verwijst naar het oorspronkelijke gebruik bij stierenwerk. Voorouders van de Bulldog behoorden tot de brede groep molosserachtige honden die in Europa al eeuwen bekend waren. Het vroege type was atletischer dan de moderne Bulldog, met langere poten, een drogere huid en een wendbaar lichaam.

Bullenbijten en het oorspronkelijke type

Tot in de 18e en vroege 19e eeuw werd de Bulldog ingezet bij bullenbijten, een wrede vorm van vermaak waarbij de hond de stier bij de neus moest vastgrijpen. Het lage zwaartepunt, de brede borst en de korte, krachtige snuit waren functioneel in dat werk. Het karakter werd geselecteerd op moed, vastberadenheid en opmerkelijke pijnbestendigheid. Deze historie verklaart waarom de Bulldog nog altijd vasthoudend kan zijn en tegelijkertijd opvallend mensgericht is. Het bullenbijten werd in het Verenigd Koninkrijk verboden met de Cruelty to Animals Act van 1835, waarmee het oorspronkelijke gebruik van de Bulldog ophield te bestaan.

Keerpunt 1835 en de weg naar gezelschapshond

Na het verbod verdween de behoefte aan het oude werktipe. Een deel van de toenmalige bulldogs werd gekruist met terriërs voor rattenvangen en hondengevechten, wat uiteindelijk bijdroeg aan bull and terrier rassen zoals de Staffordshire Bull Terrier. Tegelijkertijd besloten liefhebbers de Bulldog te behouden als gezelschaps- en showhond. Hondenhandelaren en fokkers in de 19e eeuw, onder wie de invloedrijke Bill George, selecteerden nadrukkelijk op een zachtaardig, betrouwbaar karakter bij mensen. Zo ontwikkelde de Bulldog zich tot de vriendelijke, rustige huishond die we nu kennen.

Rasclubs, shows en internationale verspreiding

Vanaf de jaren 1870 werden Bulldogs op shows gepresenteerd en geregistreerd door de pas opgerichte Kennel Club in het Verenigd Koninkrijk. In dezelfde periode ontstonden gespecialiseerde rasclubs die de eerste rasstandaarden opstelden en tentoonstellingen organiseerden. In de Verenigde Staten werd de Bulldog in de jaren 1880 door kennelorganisaties erkend, waarna het ras internationaal aan populariteit won. De showwereld stimuleerde een kenmerkende look met een brede schedel, duidelijke rimpels en een zeer korte snuit, eigenschappen die in de loop van de 19e en 20e eeuw sterker werden aangezet.

Invloed op en van andere rassen

De Franse Bulldog ontstond in de 19e eeuw in Frankrijk uit kleine Engelse bulldogs die door Britse arbeiders waren meegenomen. Daar werden ze verder ontwikkeld tot een eigen type met onder meer de karakteristieke rechtopstaande oren. Ook de bull and terrier rassen hebben historische banden met de bulldog van vóór 1835, al volgden ze daarna een geheel eigen ontwikkelingspad. Moderne recreaties zoals de Olde English Bulldogge zijn recente projecten om een atletischer bulldogachtig type te fokken, maar staan los van de directe rasgeschiedenis van de Engelse Bulldog zoals die door de kennelclubs wordt erkend.

Veranderingen in uiterlijk en hedendaagse discussies

De transformatie van werkhond naar show- en gezelschapshond bracht morfologische veranderingen mee. In de 20e eeuw werd op sommige punten doorgefokt op extremen, zoals een zeer korte neus en diepe huidplooien. In diverse landen hebben kennelclubs en rasverenigingen de afgelopen jaren de rasstandaard en keuringspraktijk aangepast om overdreven kenmerken te ontmoedigen en de functionaliteit te bewaken. Er is meer aandacht voor ademhaling, gebit, huidgezondheid en algemene fitheid. Diergeneeskundig onderzoek naar brachycephalic obstructive airway syndrome (BOAS) en gerichte fokprogramma's helpen fokkers bewuster te selecteren. Deze ontwikkeling sluit aan bij de focus op preventieve zorg die je verderop in dit boek zult tegenkomen.

Tijdslijn in vogelvlucht

- 17e eeuw: term bulldog verschijnt in Engelse bronnen, het ras wordt ingezet bij bullenbijten.
- 1835: verbod op bullenbijten in het Verenigd Koninkrijk, einde van het oorspronkelijke gebruik.
- Jaren 1870: opkomst van kennelclubs en rasstandaarden, Bulldog wordt show- en gezelschapshond.
- Eind 19e eeuw: erkenning in de Verenigde Staten en verdere internationale verspreiding.
- 20e en 21e eeuw: debat over exterieur en gezondheid, bijsturing van rasstandaard en fokdoelen.

Wat deze geschiedenis betekent voor jou

De bulldog is gevormd door werk dat moed en vastberadenheid vroeg, maar hij werd tegelijk geselecteerd op mensgerichtheid en stabiliteit. Dat verklaart zijn vriendelijke aard én zijn koppige inslag. Kennis van die achtergrond helpt je in de dagelijkse praktijk: train consequent en positief, respecteer fysieke grenzen en let op signalen van vermoeidheid of benauwdheid. In de rest van dit boek vertalen we deze historische lessen naar concrete keuzes in socialisatie, verzorging, beweging en gezondheid, zodat jouw Bulldog kan uitgroeien tot een sterke, blij metgezel.

Rasstandaard en fysieke kenmerken

Algemene indruk en verhoudingen

De Engelse Bulldog is laag gesteld, krachtig gebouwd en compact, met een brede borst en veel bot. Het silhouet is kort en gedrongen, maar moet functioneel blijven met voldoende vrije beweging en ademhaling. Er is geen vaste schofthoogte voorgeschreven in de gangbare rasstandaarden. Richtgewichten verschillen per kennelclub. In het Verenigd Koninkrijk en de FCI worden vaak circa 25 kg voor reuen en 23 kg voor teven genoemd. In de Verenigde Staten hanteert de AKC richtgewichten van ongeveer 50 lb voor reuen en 40 lb voor teven. Reuen tonen doorgaans meer massa en ontwikkeling van de voorhand dan teven.

- Krachtig en laag bij de grond met brede borst en stevige botten.
- Compacte lichaamslengte en licht oplopende toplijn richting lenden.
- Uitdrukking vriendelijk en alert, met een duidelijk bulldogtype zonder overdrijving.

Hoofd, snuit en expressie

Het hoofd is breed en massief in verhouding tot het lichaam. De snuit is kort en breed met een duidelijke stop. De neus hoort zwart te zijn met goed geopende neusgaten. Een open neus en voldoende neerruimte in de keelstreek